MIELIPIDE

Mikä kansanlintu joutsen on, muutaman kuukauden täällä. Talitintti parempi ja laulaakin nätimmin. **NIMIMERKKI JAHTIVOUTI TEKSTIVIESTIPALSTALLA**

LUKIJALTA

Ympäristöministerin kanta pakkosuojeluun pöyristyttää

Luin maanantaisesta Maaseudun Tulevaisuudesta (MT 21.7.) ympäristöministeri Ville Niinistön ja elykeskusten mielipiteet soidensuojeluohjelman valmisteluun. Tästä syystä haluan tuoda esiin oman näkemykseni asiasta.

Olemme tekemässä isäni kanssa sukupolvenvaihdosta maatilallemme, joka on ollut sukumme hallussa yli viisisataa vuotta. Tilan kokonaispinta-ala on 186 hehtaaria. Soidensuojeluohjelmaan kuuluvaan rajaukseen kuuluu tilastamme 65 hehtaaria, josta 55 hehtaaria on metsätalouskäytössä olevaa talousmetsää ja 10 hehtaaria suota. Tämä on kolmasosa koko tilamme pinta-alasta.

Suojeltavan alueen kokonaispinta-ala on naapurit mukaan lukien, esiselvityksen perusteella 85 hehtaaria. Soidensuojeluohjelman perusteella siis suojeltaisiin 75 hehtaaria metsää ja 10 hehtaaria suota.

Alueelle on tehty turvekartoitus, joka on todennut turpeen määrän olevan 5,4 miljoonaa kuutiometriä. Alueella ei esiinny harvinaisia luontoarvoja eikä lajeja. Lisäksi se ei ole luonnontilainen eikä yhteydessä muihin suojelualueisiin. Ennallistaminen tulisi haittaamaan merkittävästi myös alueen ulkopuolista metsää veden nousun myötä.

Saimme ensimmäisen tiedon alueen kuulumisesta valmisteluun naapuriltamme, jolle oli saapunut tieto asiasta. Saimme virallisen tiedon 24.6. oltuamme ensin yhteydessä elykeskukseen. Asiaa selvittäessämme kävi ilmi, että tilallemme ei tullut tietoa suojeluvalmistelusta, koska paikallinen viranomainen ei ollut löytänyt alueelle omistajaa. Tietääkseni Suomessa ei kovin montaa aluetta ole, jota ei omista kukaan.

Mietin vain, että miten tällaisessa tilanteessa, jossa kivihiiltä tuodaan päivä päivältä enemmän, edes suunnitellaan ei-merkittävien alueiden suojelua. Halutaanko tällä työllistää ympäristöviranomaisia samaan aikaan, kun kaikesta muusta julkisesta toiminnasta leikataan?

Natura 2000 -verkostoon kuuluu neljä miljoonaa hehtaaria maata, joka on kaksi kertaa enemmän kuin maamme peltopinta-ala. Metsähallituksella on 12 miljoonaa hehtaaria maata, joille valtio voisi lyödä vaikka joka hehtaarille minun puolestani rauhoitusmerkinnän jos haluaisi.

Nyt ollaan kuitenkin menossa politiikkaan, jossa kajotaan yksityisomaisuuteen.

Samalla, kun kauhistelemme kuinka Venäjällä ja Brasiliassa asukkaat häädetään kodeistaan urheilukilpailujen edessä, Suomessa käytetään samaa toimintatapaa. Erona on vain se että täällä valtaa käyttää ympäristöministeri ja muualla presidentti.

Maanantain MT:ssä ollut ympäristöministeri Niinistön kommentti ”konservatiivisista maanomistajista” oli pöyristyttävä. Jos liberaaliksi kutsutaan niitä, jotka vastustavat omistusoikeutta, niin kutsun itseäni ilomielin konservatiiviksi.

Vallassa olevien poliitikkojen pitäisi nyt tarkasti miettiä käytetäänkö mahdollista pakkolunastuslakia yhteisen edun mukaisesti. Pakkolunastuslaissa lukee: ”Lunastaa saadaan, kun yleinen tarve sitä vaatii. Lunastusta ei kuitenkaan saa panna toimeen, jos lunastuksen tarkoitus voidaan yhtä sopivasti saavuttaa jollain muulla tavalla taikka jos lunastuksesta yksityiselle edulle koituva haitta on suurempi kuin siitä yleiselle edulle saatava hyöty.”

Suojelutapauksessa yhteiselle edulle aiheutuva haitta ehdottomasti suurempi kuin yhteiselle edulle saatava hyöty. Jopa yksityiselle edulle koituva haitta on suurempi kuin yhteiselle edulle syntyvä hyöty.

Lunastuksen hyödyt voitaisiin saavuttaa rauhanomaisesti valtion maille perustettavilla suojelualueilla, jolloin Villen ei tarvitsisi viedä muiden omaisuutta.

Suomen heikossa taloudellisessa tilanteessa 100 hehtaarin turvesuon synnyttämät 20 uutta työpaikkaa sekä mittavat verotulot, ovat mielestäni suurempi hyöty kansakunnalle kuin suojelupäätöksestä ympäristöministeriöön syntyvät julkisen sektorin työpaikat. Tämän lisäksi korvaisimme ulkomailta tuotua fossiilista energiaa kotimaisen bioenergian voimin.

Konservatiivisin terveisin, tulevaisuuteen katsoen.

Olli Pekkala
MMY

Byrokratia

Hintavaa byrokratiaa. Mahtavatko maatalousbyrokratiasta koituvat kulut ylittää maatalouden tuloista perityn kunnallisveron? **Kyllä EU:ssa osataan**

Selvittäkää myös lomituksen byrokratia kulut. Väitän, että varsinaisen lomitustyön osuus alkaa olla aika pieni.
Ei nimimerkkiä

Pullamössöpoikia

Ei ollut miestä Kataisessa kuin Laaksosessakaan hoitamaan hommia loppuun.
Nälkämaan laulu

Lämmitys

Kattila yhdistettynä varaajaan on susi. Laitoin etupesän, työtä pakkasella 10 minuuttia kahdessa päivässä, eikä tarvi olla priimakuivaa puuta.
Mooses

Siirrypä sinä klapilämmittäjä maalämpöön. Pääset helpommalla ja aikaa jää järkevämpään työhön. Puut voit myydä kuituja energiapuuna. **Näin meillä**

Hirvet

Riistakeskuksen myöntämät hirvenpyyntiluvat määrää hirvikannan koon ja samalla hirvikolareiden määrän. Olisi päästävä eroon hirviluvista ja hirviturmista. **Ei nimimerkkiä**

Kovaa puhetta

Vihreiden Niinistö uhkaa jo pakkolunastuksella soiden omistajia. On se kovaa tekstiä, mutta heillähän on hallituksessa kokoomus apupuolueena.
Keijo

Selkeä rooli

Puolustusvoimille selkeä rooli sotilaallisten kriisien uutisointiin ja analysointiin. Yle:ltä tulee välillä aivan mitä sattuu.
Osa turvallisuutta

Suot

Etelä-Suomen puuntuotannollisesti merkityksettömät suot joutavat aivan hyvin suojeluun. Luontoarvot säilyvät ja siitä vielä maksetaan omistajalle.
Ei nimimerkkiä

Kysymys

Arvo Kokkoselle (MT 23.7.). Onko tarkoitus jakaa parhaat maat kartanoille ja alas ajaa pienet kannattavat tilat? Oikeusturva tilusjärjestelyissä olematon. **Torppariksiko**

Kolumnit

Täytyykö tuon ympäristöministerin kolumneja julkaista MT:ssä? **Ei nimimerkkiä**

Altia

Altian myynnistä Esko Rajala kirjoittaa jälleen asiaa (MT 21.7.). Hyvä Esko. **M.A.**

Vaalit

Puolue, joka lupaa kumota järjettömän jätevesiasetuksen eikä ota Vihreitä hallitukseen, saa Varsinais-Suomesta 4 ääntä varmasti. **Ei nimimerkkiä**

Joutsen

Mikä kansanlintu joutsen on, muutaman kuukauden täällä. Talitintti parempi ja laulaakin nätimmin. **Jahtivouti**

Korvamerkit

Tuli 15 terniä, 14 E-merkkiä, yksi oikein kiinnitetty vasempaan korvaan, juoma-automaatti ei lue kunnolla ja pantojen kanssa sotkee. **Äly hoi**

Vuokrat

Tuntuu riittävän niitä, jotka maksavat yli 600 euron hehtaarivuokria. Vuodesta 2015 lähtien keskimääräinen hehtaarituki 450 euroa. Ketä tuetaan, kun tukikelpoisesta pelloista tulee näin meneteltäessä ”raivioita”.
Ei nimimerkkiä

VIERASKOLUMNI

Kohti sujuvampaa Suomea

Normeista ja byrokratiasta ei päästä eroon edes kesähelteillä. Monilla on käynnissä kesän kunniaksi rakennus- tai remonttiprojekteja tai ainakin sellaisia on suunnitteilla. Aloittaminen ei kuitenkaan tapahdu tuosta vaan, sillä ensin tarvitaan kunnon paperisota.

Olemme Suomessa onnistuneet hankaloittamaan helppojakin projekteja turhalla ylisääntelyllä. Säädämme yleensä ongelman ratkaisemiseksi uuden normin, luvan tai säännön. Tämä tapahtuu joko eduskunnassa tai valtion virastoissa. Tärkeämpää, mutta samalla vaativampaa, olisi pysähtyä miettimään, mitkä asiat oikeasti tarvitsevat sääntelyä ja missä asioissa on voitava luottaa ihmisten terveen järjen käyttöön.

Turhat normit puhuttavat myös turuilla ja toreilla. Ne ärsyttävät ihmisiä ja kuormittavat hallintoa. Ylisääntelystä on tullut myös talouskasvun este. Suuret investoinnit voivat joutua odottamaan lupia vuosikausia ja tällainen on omiaan vähentämään investointihalukkuutta.

Tässä meillä politiikoilla olisi paljon tehtävää. Haastoin viime viikolla Porin Suomi-Areenassa kaikkien puolueiden puheenjohtajat normien purkutalkoisiin. Asia ei mielestäni tunne hallitus-oppositioasetelmaa ja me kaikki voimme tehdä enemmän normien purkamiseksi. Esimerkiksi Metsä Groupin Äänekosken biotuotetehtaan investoinnin yhteydessä voisimme näyttää, että suomalainen lupaprosessi toimii kunnolla ja nopeasti, ja että tänne uskaltaa investoida.

Useat muutkin poliitikot ovat puhuneet normien purkamisen puolesta ja uskon, että esitys saa vastakaikua. Pelkkä puhuminen ei kuitenkaan riitä, vaan tarvitaan konkreettisia esityksiä ja tekoja. Keskusta tuo syksyllä omat ehdotuksensa normien purkamiseksi.

Normeja ja byrokratiaa pitää purkaa monella eri tasolla – niin valtionhallinnossa kuin kunnissa. Yritystoimintaa ja sen kasvua haittaavat etenkin päätösten viipyminen ja valituksia koskevat pitkät ajat. Tarvitaan selkeät aikarajat asioiden ja lupien käsittelylle. Jokaisen hallinnonalan pitää miettiä käsittelyprosessinsa siten, että ne palvelevat aidosti asioinnin sujumista ja joustavuutta. Sähköistä asiointia on laajennettava ja kehitettävä. Julkisen sektorin on muututtava yksinkertaisesti jarrusta mahdollistajaksi.

Meillä on myös tarve vähentää erilaista tilastointia ja raportointia, jotka monet yksittäiset viranhaltijat tai työntekijät kokevat raskaaksi. Esimerkiksi hoitohenkilöstö on usein esittänyt huolensa siitä, että raportoinnin sijasta heillä pitäisi olla enemmän aikaa itse hoitotyöhön.

Hoidon sujuvuutta haittaavat myös erilaiset tietojärjestelmät, jotka eivät keskustele keskenään. Sosiaali- ja terveydenhuollon uudistuksen yhteydessä tähän on tehtävissä muutos. Yhteensopivat tietojärjestelmät tuovat sekä tehokkuutta että parantavat potilaan asemaa, jonka ei enää tarvitsisi muistella, missä on mitäkin sanottu ja mitä lääkettä määrätty.

Toimiala, jossa byrokratia tuntuu erityisesti, on maatalous. Siihen on saatava kohtuullisuutta. Byrokratia näkyy maanviljelijöiden arjessa ja vaikuttaa heidän jaksamiseen.

Normien purkutalkoiden tavoitteena pitää olla asioinnin sujuvoittaminen ja arjen helpottaminen.

JUHA SIPILÄ on kansanedustaja ja keskustan puheenjohtaja.
juha.sipila@eduskunta.fi

Miksi valokaapeli viipyy?

KIMMO HAIMI

Jokainen maalla asuva kohtaa joskus huonon tiedonsiirron ongelmat, eikä niitä korjata mastoja lisäämällä vaan kaivamalla datajohdot maahan suojaan, Eva Jansson kirjoittaa.

Tapasin kyläkaupassa sattumalta haalaripukuisia miehiä ja jäin sanalle. Miehet kertoivat vetävänsä kaapelia ja utelin, että ei kai sentään valokaapelia?

Vastauksen olen kuullut jo kaksi vuotta sitten eräässä toisessa kunnassa: ”Kyllä me sähköyhtiössä vetäisimme niin mielellämme valokaapelin samalla, kun laitamme sähkölinjat ilmasta maahan, mutta puhelinyhtiölle se ei sopinut.”

Voiko tämä typeryys toistua taas? Kyseessä on siis eri kunta ja eri sähköyhtiö, joka kaivaa omat linjansa maahan, mutta puhelinyhtiölle ei käy! Ei ole EU-tukia, valtion tukia, asiakkaita, mitä puuttuu? Tässäkin tapauksessa sähköyhtiö oli kosiskellut puhelinyhtiötä.

Älysin sentään kysyä milloin sähköyhtiö tulee kaivamaan ilmajohtonsa maahan asuinseudullani: ”Ei vielä tänä kesänä.”

Hoksasin silti todeta, että silloin kun sähköjohto kaivetaan maahan, minä hankin valokaapelin valmiiksi, vaikka jäisi kummastakin päästä piuha sojottamaan ilmaan.

Sähkömiesten mielestä se on hyvä idea. Näin kannattaisi jokaisen maaseudulla asuvan toimia, koska valokaapeli sinänsä on hyvin halpaa.

Valokaapeli on teknisesti ylivertainen, eikä Suomesta tule tietoyhteiskuntaa ilman sitä. Tiedonsiirtomme on aivan liian usein ilmavälitteisten ja terveydelle haitallisten radiolinkkien varassa (ne maston puolivälissä killuvat satelliittiantennin näköiset).

Eniten tehottomasta tiedonsiirrosta kärsii elinkeinoelämä.

Jokainen maalla asuva kohtaa joskus huonon tiedonsiirron ongelmat, eikä niitä korjata mastoja lisäämällä vaan kaivamalla datajohdot maahan suojaan. Omituisinta tässä on se, ettei hallitus näytä enää ajavan aktiivisesti valokaapelia kaikille, eikä puhelinyhtiö suostu järkevään yhteistyöhön sähköyhtiön kanssa. Kaiken maksaa kuluttaja.

Luin joskus, että Britanniassa valokaapelia on vedetty sähkötolppiin. Ajatus myrskyille alttiista ilmakaapeleista kuulostaa erikoiselta, mutta toisaalta miksei? Onhan meillä sähköjohdoistakin vielä yli 70 prosenttia ilmassa.

Valokaapeli lienee vähintään yhtä vika-altista kuin sähköjohtokin, mutta tietyissä tapauksissa kannattaisi pinta-asennuskin ottaa huomioon. Kai siitä voisi edes puhua?

Eva Jansson
fil. maist.
Kuru

Kypsää hukkakauraa

Mielenkiintoinen tämä suomalainen oikeuskäsitys ja vastuunkanto. Suomalainen maajussi on tahtomattaan laitettu melkoisen taakan eteen tässä hukkakauran torjunnassa.

Se taho joka on ahneudellaan ja välinpitämättömyydellään aiheuttanut koko ongelman, on päästetty kuin koira veräjästä. Tämä taho toi aikoinaan ulkomaisen siemenen mukana hukkakauran. Vielä 1990-luvun vaihteessakin tämä taho vei siemeniä lisäysviljelykseen muun muassa Uuteen-Seelantiin, jonka seurauksena aika moni siemensopimusviljelijä sai pelloilleen hukkakauraa.

Nyt maajussin tehtävänä on housut märkänä kitkeä tätä hukkakauraa. Rangaistuksen uhalla ja lain voimalla hänet siihen velvoitetaan. Samaan aikaan tämä toinen taho korkkaa saunakaljaa kesämökillään ja miettii kuinka paljon siitä hukkakauramyrkystä kehtaisi syksyn ennakkomyynnissä velottaa.

Luontoa vastaan voi yrittää taistella, mutta lopulta se vie kyllä voiton. Suomalainen maajussi on sinnikkyydellään pitänyt kotoisia peltoja puhtaana tähän asti, mutta EU-kokoisilla viljelyksillä tehtävä on mahdoton.

Niihin talkoisiin tarvitaan muidenkin apua.

Hukkakaurojen merkintä värinauhoilla naapureiden naurettavaksi on aika kyseenalaista touhua. Mieluummin senkin ajan voisi käyttää hukkakauran poistamiseen.

Hallinnolla on käytössä sähköistä karttamateriaalia, jota voi käyttää saastunnasta ilmoittamiseen. Olen nähnyt kuinka se värinauhalla merkitty tyhjä röyhy heiluu vielä syksylläkin pellolla.

Kaikesta huolimatta lähden taas huomen illalla, ilman vähän viilennettyä ja tuulen tyynnyttyä hyttysten syötäväksi, etsimään hukkakauraa toivoen, etten löytäisi...

Maajussi

Minä ostan suomalaista ruokaa

Tänä kesänä ei ole puhuttu paljon Romanian kerjäläisistä, mutta näyttää, että Suomessa on eräänlainen kerjäläisten joukko, jotka aina valittaa, että ei ole varaa ruokaa ostaa.

Sosiaalisessa mediassa ja ihmisten puheissa jaksetaan valittaa ruuan hinnoista ja vastaavasti monet tuo aina esille sen miten saksalainen Lidl on halpa ja se pitäisi saada joka kylän nurkalle.

Monet näyttää uskovan, että Lidl on hyväntekijä, joka on tullut pelastamaan Suomen kansan vaikka Lidlin omistajat ovat maailman rikkaampia. Rikkaushan usein perustuu siihen, että joku toinen on saanut vähemmän – usein juuri ne halpatuontimaan työntekijät.

Samalla ne Lidlin ihailijat ilmeisesti vähät välittävät siitä, miten käy Suomen työllisyyden ja elintarviketuotannon.

Monet tuntuvat suorastaan haluavan, että suomalaiset kaupat menestyisivät mahdollisimman huonosti, mutta jos kaikki tuodaan samalla sanomme hyvästi myös työpaikoillekin.

> »Rahat käytetään varmaan johonkin vähemmän tärkeään, vaikka niihin jokavuotisiin ulkomaanmatkoihin tai tarpeettomaan kerskakulutukseen.«
> **VILLE RUOTSALAINEN**

En jaksa ymmärtää, että ihmiset joilla on isot ja kalliit autot, joilla pitkiäkin matkoja ajetaan sinne saksalaisen kaupan parkkipaikoille sanovat, että täältä saa maitoa halvemmalla.

Jos ihmisellä on työpaikka, niin on suorastaan lapsellista väittää, että ei ole varaa ruokaa ostaa. Rahat käytetään varmaan johonkin vähemmän tärkeään, vaikka niihin jokavuotisiin ulkomaanmatkoihin tai tarpeettomaan kerskakulutukseen.

Meillä työpaikkoja katoaa kiihtyvällä vauhdilla, ja sanotaan, että työttömyys poistuu, jos saadaan vienti vetämään, mutta miksi tuotteemme menisi ulkomaille, jos emme käytä niitä itsekään, vaan kaikki pitää tuoda, kun ne ovat ”vähän halvempia”.

Joku voisi varmaan kuvitella, että olen rikas ja kokoomuslainen, mutta kun en ole kumpaakaan. Olen niin pienituloinen, että minun ei tarvitse maksaa mediaveroakaan, mutta katson kyllä kauppareissulla tarkkaan mitä ostan, niin sen pitää olla suomalaista.

Ville Ruotsalainen
Oulu

VIIKON KYSYMYS

Mikä on paras tapa säilöä marjat?

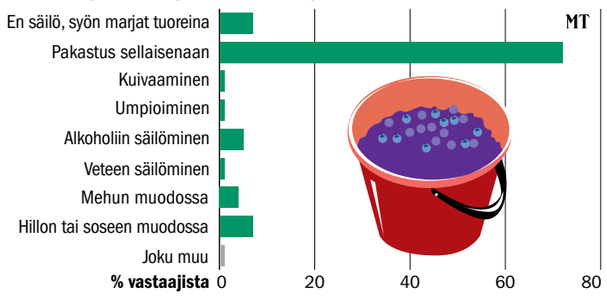

Pakastaminen on parasta säilöntää

Maaseudun Tulevaisuuden nettisivuilla kysyttiin kuluneella viikolla parasta tapaa säilöä marjat. Ylivoimainen enemmistö MT:n lukijoista suosii pakastamista. Pakastamisen kannalla oli jopa 72 prosenttia miltei 600 vastaajasta.

Nimimerkki pöllö kertoo pakastavansa lähes kaikki poimimansa marjat.

”Saskatoon, eli marjatuomipihlaja, on parhaimmillaan tuoreena, joten sitä syödään kilpaa räkättien kanssa. Talvella, kun on enemmän aikaa keittelen sitten viinimarjat mehuksi, yleensä sekoitan kaikki marjat keskenään. Puolukoita tarpeen mukaan sulamaan,ruuan kanssa, välillä keitän niistä lappapuuron tai teen piirakan. Mansikoista soppaa, hillat syödään sellaisenaan. Mustikka sellaisenaan, puuroon tai piirakkaan.”

”Puolukat mäskätään ja laitetaan lasipurkkeihin kellariin. Osa hilloista purkkiin omassa mehussa ja kellariin, osa pakastetaan. Mansikat ostan pakastettuina viljelijältä suoraan. Viinimarjat pakastan tai teen hilloksi. Mustikasta teen sokeritonta ja sokerillista hilloa ja sosetta ja kellariin”, sanoo Pohjosen tyttö.

Marjoista saa maukkaat mehut

Harrikkakuski kertoo tekevänsä marjoista erilaisia mehuja.

”Viinimarjat tehdään mehuiksi heti, taikka osa pakastetaan ja tehdään vähän myöhemmin mehuksi omenoiden kanssa syksymmällä. Metsästä poimitut marjat pistetään pakastimeen melko tarkkaan, ellei keitetä niistäkin mehua yhdessä viinimarjojen kanssa.

Mansikkaa pakastamme, myös mehumansikoita, myöhemmin keitellään mehuja pakastimen marjoista. Hilloja me ei keitellä kellariin purkkeihin säilytykseen, kun kesällä tuppaa olemaan kaikilla niin kiire muutenkin. Pakastettuja marjoja keitellään sitten tarpeen mukaan hilloiksi myöhemmin.”

Myös Sheila kertoo säilövänsä marjat mehuksi.

”Itselleni tulee eniten viinimarjoja, niin punaisia kuin mustiakin, ja niiden säilöminen mehuksi on yksinkertaisinta. Punaherukkamehu sopii mainiosti kiisseliin, johon sitten lisään jotain muita marjoja sattumiksi. Mansikat ja mustikat pakastan.

Pakastamisen ikävä puoli on, että se vie sähköä koko säilytyksen ajan. Vaikka meneehän tuon mehustuksenkin kanssa sähköä siitä huolimatta, että varsinainen säilytys vaatii vain pimeän viileän tilan.”

Mitä teet, kun helle alkaa rasittaa?

Miten toimit, kun kuumuus alkaa kesäpuuhien lomassa uuvuttaa? Voit vastata kysymykseen ja antaa omia vinkkejäsi helteitä varten osoitteessa *www.maaseuduntulevaisuus.fi*.

MATTI RIITAKORPI